

sygn. akt IV Pz 2/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

w składzie: **Przewodniczący: SSO Bogusław Łój**

Sędziowie : SSO Hanna Rawska

SSO Roman Walewski

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2014 r. w Zielonej Górze

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **W. T.**

przeciwko **R. P. (1)**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

w przedmiocie zażalenia powoda oraz pozwanego na postanowienie zawarte w punkcie II wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze z dnia 29 listopada 2013 r. sygn. akt IV P 823/13

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie zawarte w punkcie II wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze z dnia 29 listopada 2013 w ten sposób, że zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.061,00 zł (trzy tysiące sześćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
2. zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwoty 630,00 zł (sześćset trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za postępowanie zażaleniowe,
3. oddalić zażalenie pozwanego.

UZASADNIENIE

Powód W. T. w pozwie skierowanym przeciwko R. P. (2) wniósł o pozbawienie w części wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sadu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 26.04.2005 r. sygn. akt IV P 38/04, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności tj. w zakresie pkt. II zasądzonego od W. T. na rzecz R. P. (1) kwotę 1.345 euro wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29.03.2004r. do dnia zapłaty oraz w zakresie pkt. V zasądzonego od W. T. na rzecz R. P. (1) kwotę 720 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego. Wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów wynagrodzenia pełnomocnika według norm prawem przepisanych.

Pozwany R. P. (1) w odpowiedzi na pozew wniósł o sprawdzenie wartości przedmiotu sporu, a w dalszej kolejności uznał powództwo i wniósł o nieobciążanie go kosztami postępowania.

Wyrokiem z dnia 29.11.2013r. Sąd Rejonowy w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

I. pozbawił w części wykonalności tytuł wykonawczy – wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 26.04.2005 r., wydany w sprawie sygn. akt IV P 38/04 tj. w i zakresie punktu II zasądzonego od W. T. na rzecz R. P. (1) kwotę 1345,00

Euro wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29.03.2004 r. do dnia zapłaty oraz w zakresie punktu V zasądającego od W. T. na rzecz R. P. (1) kwotę 720,00 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego.

II. zasądził od pozwanego R. P. (1) na rzecz powoda W. T. kwotę 1200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a w pozostałej części nie obciążył pozwanego kosztami postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Wyrokiem z dnia 26.04.2005 r. wydanym w sprawie IV P 38/04 Sąd Okręgowy w Zielonej Górze Wydział IV Pracy zasądził od pozwanego W. T. na rzecz powoda R. P. (1) kwotę 1,345,00 Euro tytułem diet i ryczałtów oraz kwotę 720,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W orzeczeniu tym uwzględniono również roszczenie powoda przeciwko E. T..

Po nadaniu temu wyrokowi klauzuli wykonalności wierzyciel R. P. (1) złożył wnioski egzekucyjne do Komornika Sadu Rejonowego w N. S. R. I. o wszczęcie postępowań egzekucyjnych przeciwko E. T. oraz W. T.. Początkowo w sprawie toczyły się dwa odrębne postępowania II KM (...) przeciwko E. T. oraz II KM (...) przeciwko W. T.. Postępowania te zostały następnie połączone i prowadzone pod jedną sygnaturą II KM (...).

Komornik Sądu Rejonowego w N. S. R. I. w sprawie z wniosku R. P. (2) przeciwko W. T. w dniu 25.11.2005 r. wyegzekwował od dłużnika całą zasądzoną należność wynikającą z wyroku IV P 38/04 oraz koszty postępowania egzekucyjnego. Postępowanie w stosunku do dłużnika W. T. zakończyło się na mocy postanowienia z dnia 01.12.2005 r. wobec zaspokojenia wierzyciela.

Komornik Sądowy nie odnotował na tytule wykonawczym, że należność przysługująca wierzycielowi od W. T. została wyegzekwowana.

Postępowanie egzekucyjne wobec dłużniczki E. T. zostało umorzone postanowieniem z dnia 28.06.2008 r. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Na rzecz wierzyciela nie przekazano żadnej należności, co odnotowano na tytule wykonawczym w dniu 28.06.2008 r.

W dniu 26.10.2012 r. pozwany R. P. (1), reprezentowany przez pełnomocnika złożył do Komornika Sądu Rejonowego w Z. G. N. P. ponowny wniosek egzekucyjny dotyczący zarówno E., jak W. T..

Pismem z dnia 30.10.2012 r. Komornik Sądowy zawiadomił W. T. o wszczęciu egzekucji; zawiadomienie nie zostało podjęte pomimo dwukrotnego awizowania. Komornik Sądowy dokonał zajęć m.in. rachunków bankowych, wierzytelności dłużników, zaś pismem z dnia 15.11.2012 r. wierzyciel R. P. (1) wyniósł o rozszerzenie egzekucji na trzy nieruchomości, z których dwie stanowią własność W. T., zaś trzecia stanowi wspólność majątkową W. T. i E. T..

W dniu 27.11.2012 r. W. T. zawiadomił Komornika Sądowego o wyegzekwowaniu całej należności należnej R. P. (1) przesyłając kopie postanowienia z dnia 01.12.2005 r. oraz zawiadomienie o zakończeniu postępowania wobec wyegzekwowania i przekazania na rzecz wierzyciela całej należności.

Pismem z dnia 30.11.2012 r. Komornik przy SR w Z. G. zawiadomił W. T., że dokumentów nie można uznać za nie budzące wątpliwości; nie znaleziono więc podstaw do wstrzymania czynności na podstawie art. 822 k.p.c.,

W dniu 16.01.2013 r. R. P. (1) złożył wniosek o wszczęcie egzekucji wobec E. T. z wszelkich nieruchomości ujawnionych w toku postępowania egzekucyjnego.

Na skutek wniosku dłużnika W. T. z dnia 1.08.2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Z. G. umorzył postępowanie przeciwko W. T..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawał fakt wyegzekwowania przez pozwanego całej należności wynikającej z tytułu egzekucyjnego jakim jest wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 26.04.2005 r. wydany w sprawie IV P 38/04.

Jednocześnie nie ulega wątpliwości i było bezsporne między stronami, iż pozwany R. P. (1) pomimo wyegzekwowania całej należności złożył ponownie wniosek egzekucyjny i postępowanie było prowadzone w sprawie Km 2365/12 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Z. G.N. P.. Jak wskazał pozwany Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w N. S.S. R. nie odnotował na tytule wykonawczym (obejmującym dwóch dłużników tj. W. T. i E. T.), iż należności przysługująca R. P. (1) od W. T. została wyegzekwowana w całości.

Na dzień złożenia pozwu (19.07.2013 r.) postępowanie egzekucyjne przeciwko W. T. było w toku, albowiem umorzone zostało postanowieniem z dnia 06.08.2013 r.

Mając powyższe na uwadze ora fakt, że pozwany uznał powództwo, Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że w okolicznościach niniejszej sprawy właściwą ochronę prawną zapewnia powodowi wytoczone przez niego powództwo przeciwegzekucyjne. Wobec umorzenia postępowania przeciwko W. T. (i trwającego nadal postępowania przeciwko E. T. w oparciu o ten sam tytuł) nadal nie odnotowano na tytule wykonawczym, że należność przysługująca R. P. (1) od W. T. została wyegzekwowana w całości. Wobec powyższego istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy rozstrzygnął zaś w myśl art. 102 k.p.c., który stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Sąd Rejonowy ustalił wartość przedmiotu sporu na kwotę 12.876,00 zł. Tym samym na koszty postępowania poniesione przez powoda składała się uiszczona przez niego opłata od pozwu w kwocie 644,00 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w łącznej kwocie 2.400,00 zł, ustalone stosownie do § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).

Na podstawie ustaleń poczynionych w sprawie, Sąd I instancji doszedł jednak do przekonania, że obciążenie pozwanego kosztami procesu wg ogólnej zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c. byłoby niezgodne z zasadami słuszności. W ocenie Sądu Rejonowego obciążenie pozwanego kosztami w tej wysokości byłoby nadmierne z uwagi na sytuację zdrowotną w jakiej się znajduje, lecz przede wszystkim z uwagi na brak złej woli w ponownym złożeniu wniosku egzekucyjnego.

Z akt spraw komorniczych wynikało bowiem, że zawiadamiając wierzyciela o zakończeniu postępowania egzekucyjnego wobec W. T. na skutek wyegzekwowania całej należności, Komornik Sądowy przy SR w N. S. nie dokonał stosownej adnotacji na tytule wykonawczym, do czego był zobowiązany na podstawie §53 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 09.03.1968 r. w sprawie czynności komorników (Dz.U.1968.10.52). Przeciwnie, umarzając w 2008 r. postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko E. T., dokonano adnotacji, że na podstawie tytułu nie wyegzekwowano żadnych należności na rzecz wierzyciela. Tymczasem tytuł ten obejmuje dwóch dłużników, w stosunku do których postępowanie egzekucyjne zakończyło się innym rezultatem.

Sąd Rejonowy uznał, że obciążenie pozwanego kwotą 3.061,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, byłoby nadmierne. Jednocześnie mając na uwadze nakład pracy pełnomocnika powoda zasadne było zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1200,00 zł tj. połowy kosztów zastępstwa procesowego, stanowiącej 40% całości poniesionych kosztów.

W zażaleniu na powyższe postanowienie Sądu Rejonowego w Zielonej Górze zawarte w pkt II wyroku z dnia 29.11.2013 r. pozwany wniósł o jego zmianę i nieobciążanie pozwanego kosztami procesu w sprawie IVP 823/13 oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Uzasadniając zażalenie skarżący podniósł, że Sąd Rejonowy niesłusznie obciążył go w części kosztami zastępstwa procesowego, czym naruszył przepis art. 102 k.p.c. Pozwany, jako były pracownik powoda, w przedmiotowej sprawie jest po raz kolejny poszkodowany. Po raz pierwszy - koniecznością dochodzenia kwot z tytułu diet i ryczałtów od powoda i jego żony w postępowaniu przed Sądem. Po raz drugi - potrzebą wszczynania postępowania egzekucyjnego. Po raz trzeci - udziałem w przedmiotowym postępowaniu i nieznajdującym uzasadnienia w tej konkretnej sprawie dodatkowym ciężarem w postaci kosztów zasądzonych przez Sąd I instancji wbrew zasadzie słuszności. Pozwany kiedy tylko otrzymał odpis pozwu postanowił uznać jego żądanie. Dopiero wówczas, po konsultacji w sprawie pozwany zrozumiał, że Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w N. S., zawiadamiając o zakończeniu postępowaniu egzekucyjnym wobec W. T., nie dokonał stosownej adnotacji na tytule wykonawczym o wyegzekwowaniu całej należności. W konsekwencji błędu, którego autorem był Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w N. S., przy braku woli pozwanego w tym kierunku doszło do kolejnego postępowania egzekucyjnego wobec powoda. W ocenie skarżącego w niniejszej sprawie nie było innej możliwości, aniżeli całkowite zwolnienie pozwanego od kosztów postępowania.

Powyższe postanowienie zawarte w punkcie II wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 29.11.2013 r. dotyczące wysokości zasądzonych kosztów postępowania zaskarżył również powód i wniósł o zmianę pkt II wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 3.061,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwoty 2.400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania wywołanych wniesieniem zażalenia, w tym kosztów wynagrodzenia pełnomocnika według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, Sąd I instancji nie uwzględnił wszystkich poniesionych przez powoda kosztów w niniejszej sprawie. Koszty przysługujące powodowi przedstawiają wartość 3.061,00 zł, w tym 644 zł opłata od pozwu, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz 2.400 zł wynagrodzenie pełnomocnika. Ponadto wskazał, że wszczęcie egzekucji przeciwko W. T. nastąpiło z woli pozwanego, który upoważnił pełnomocnika do wystąpienia z wnioskiem egzekucyjnym przeciwko W. T.. Skoro pozwany już w styczniu 2013 miał wiedzę o niecelowym wszczęciu ponownej egzekucji przeciwko powodowi, jego obowiązkiem było powiadomić o tym swojego pełnomocnika, który winien bezzwłocznie złożyć wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego przeciwko W. T.. Ostatecznie komornik umorzył egzekucję, jednak na skutek wniosku dłużnika, a nie wierzyciela. Pozwany kierując ponownie sprawę do Komornika Sądowego, winien sprawdzić czy i jaką kwotę należności udało się już wyegzekwować.

W odpowiedzi na zażalenie powoda, pozwany wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na zażalenie pozwanego, powód wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wywołanych wniesieniem zażalenia, w tym kosztów wynagrodzenia pełnomocnika, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda okazało się zasadne, natomiast zażalenie pozwanego jako pozbawione podstaw podlegało oddaleniu.

W ocenie sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy orzekając w wyroku o kosztach procesu toczącego się postępowania w sposób niewłaściwy zastosował wobec pozwanego instytucję wynikającą z art. 102 k.p.c. i podjął nieprawidłową decyzję procesową o jedynie częściowym obciążeniu pozwanego kosztami przegranego przez niego procesu.

Regułą w sądowym postępowaniu rozpoznawczym jest to, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (art. 98 § 1 k.p.c.). Jest to tzw. zasada odpowiedzialności za wynik procesu, co do której jednak ustawa przewiduje wyjątki. Takowym

jest przepis art. 102 k.p.c. stanowiący, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej kosztami wcale. Dyspozycja przywołanego wyżej artykułu uzależnia więc skorzystanie z tej normy w „wypadkach szczególnie uzasadnionych”. Przede wszystkim ocena, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c., ma charakter dyskrecyjny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy (tak Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 08.01.2013 r. w sprawie I ACa 1027/12). Zwrócić trzeba uwagę, że dla zastosowania art. 102 k.p.c. mają znaczenie także inne okoliczności nieodnoszące się do sytuacji majątkowej strony, w tym dotyczące przedmiotu sprawy (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22.11.2012 r. w sprawie o sygn. akt II CZ 127/12). W ocenie Sądu Okręgowego pod sformulowaniem „wypadki szczególnie uzasadnione” należy rozumieć okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem postępowania, jak i leżące na zewnątrz. Do pierwszych zalicza się np. subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, zaś do drugich - sytuację majątkową i życiową strony z tym zastrzeżeniem, o którym była mowa wcześniej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 08.01.2013 r. w sprawie I ACa 697/12).

Przenosząc powyższe wywody na realia przedmiotowej sprawy podkreślić należy, że brak jest podstaw do tego, aby nie obciążać pozwanego w całości kosztami procesu. Ocena sądu, czy w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c., powinna obejmować wszystkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na podjęcie decyzji na podstawie tego przepisu. Mogą to być zarówno okoliczności związane z przebiegiem procesu, jego przedmiotem, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, oceniane z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26.11.2009 r., III CZ 51/09, niepubl.). Dostyc powszechnie przy tym w judykaturze przyjmuje się, że sama trudna sytuacja majątkowa strony (nawet jeśli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych) nie stanowi przyczyny umożliwiającej zastosowanie tego przepisu.

Sąd Okręgowy w niniejszym składzie stoi na stanowisku, nie podzielając przy tym argumentacji sądu niższej instancji, że okoliczności przedmiotowej sprawy, w szczególności sytuacja zdrowotna w jakiej znajduje się pozwany oraz przede wszystkim okoliczności w jakich doszło do ponownego złożenia wniosku egzekucyjnego nie stanowią argumentów uzasadniających odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami procesu w całości.

Wbrew odmiennemu stanowisku Sądu Rejonowego, sam fakt, że Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w N. S. zawiadamiając wierzyciela o zakończeniu postępowania egzekucyjnego wobec W. T. na skutek wyegzekwowania całej należności, nie dokonał stosownej adnotacji w tym przedmiocie na tytule wykonawczym, czym uchybił § 53 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 09.03.1968 r. w sprawie czynności komorników, nie wyłącza winy pozwanego w ponownym złożeniu wniosku egzekucyjnego przeciwko W. T.. Kto bowiem, jak nie pozwany winien mieć pełną wiedzę w zakresie żądanych i wyegzekwowanych roszczeń. Złożenie przez pozwanego ponownego wniosku egzekucyjnego wynikało z niedbalstwa oraz nieprzykładania należytej staranności do własnych, życiowo ważnych spraw. Niewątpliwie przy tym wolą oraz intencją pozwanego było ponowne wszczęcie egzekucji przeciwko powodowi.

Nawet jeśli pozwany mógł mieć w kontekście zaistniałego zdarzenia subiektywne przeświadczenie o zasadności swoich roszczeń w stosunku do powoda, o tyle w świetle pozostałych okoliczności sprawy Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, że brak jest podstaw do zastosowania w stosunku do niego przepisu art. 102 k.p.c. Słusznie podkreśla przy tym powód, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego godzi w zasadę słuszności, skoro już w 2005 roku zapłacił na rzecz pozwanego całą wynikającą z tytułu wykonawczego należność.

W toku postępowania egzekucyjnego pozwany był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Mimo tego, iż już w styczniu 2013 r., kiedy składał wniosek o wszczęcie egzekucji tylko z nieruchomości E. T., posiadał wiedzę o niecelowym wszczęciu egzekucji, nie podjął żadnych kroków w celu jej umorzenia. Dopiero postanowieniem z dnia 06.08.2013 r. Komornik Sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne w stosunku do W. T. – na wniosek samego dłużnika. Zważywszy na powyższe, okoliczność podniesiona w zażaleniu, a mianowicie że dopiero po otrzymaniu odpisu pozwu, po konsultacji w sprawie, pozwany zrozumiał, że Komornik Sądowy w tytule wykonawczym nie uczynił stosownej adnotacji, nie zwalnia z tego, że już w styczniu 2013 r. pozwany miał wiedzę o niecelowości wszczętej egzekucji.

Kierując do Komornika Sądowego wnioszek o wszczęcie egzekucji pozwany winien dochować należytej staranności i gruntownie sprawdzić czy i jakie kwoty zostały na jego rzecz wcześniej od powoda wyegzekwowane, w szczególności, że – jak podniósł w treści odpowiedzi na pozew – korzystał w tym czasie z usług księgowej.

Niniejszy proces jest wyłącznie wynikiem zachowania pozwanego i niedochowania należytej staranności przy prowadzeniu swoich życiowo istotnych spraw, a jego twierdzenia o wcześniejszej potrzebie wytoczenia powództwa, wszczęciu postępowania egzekucyjnego i udziałem w przedmiotowym postępowaniu są całkowicie bezzasadne.

Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy nie znalazł także innych przyczyn, które uzasadniałyby nieobciążenie pozwanego kosztami procesu.

Jak już podniesiono powyżej, sama trudna sytuacja majątkowa strony nie stanowi przyczyny umożliwiającej zastosowanie przepisu art. 102 k.p.c. To samo dotyczy sytuacji zdrowotnej, w jakiej znalazł się pozwany. Pozwany tym bardziej powinien rozsądnie gospodarować swoimi środkami finansowymi i wystrzegać się wywodzenia roszczeń o charakterze irracjonalnym (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 09.05.2013 r., w sprawie o sygn. akt III APA 1/13, LEX nr 1322430).

Z tych powodów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 397 § 2 w zw. z art. 386 §1 k.p.c., zmienił zaskarżone postanowienie i w oparciu o art. 98 § 3 k.p.c. i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490) - zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.061,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję, o czym orzekł jak w punkcie I postanowienia.

Wygranie przez powoda postępowania zażaleniowego spowodowało konieczność zasądzenia na jej rzecz opłaty sądowej od zażalenia w kwocie 30 zł opłaty oraz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym w wysokości 600 zł. Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego znajduje uzasadnienie w treści art. 98 k.p.c., § 6 pkt 5, § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...), o czym orzeczono w pkt II postanowienia.